

Oslo 18. august 2015

Velkommen!

Det er spennende på Kunsthøgskolen i Oslo om dagen. Denne uken tar vi i mot 262 nye studenter, og man kan formelig kjenne energien på campus. Jeg håper vi makter å ta i mot dere på en måte som tilfredsstillende forventningene. Det er forventninger til å komme i gang i verksteder, studioer og atelierer, - til møte nye medstudenter, nye lærere - og for ganske mange er det forventninger til studentlivet i Oslo.

Skolen har forventninger til dere også. Vi gleder oss til møter med nye erfaringer, blick og perspektiver som kan gjør oss bedre. Kvaliteten på undervisningen og forskningen på Kunsthøgskolen i Oslo er faktisk også en funksjon av kvaliteten på møtene mellom studentene, og møtene mellom student og lærer. Det er i utvekslingen av ideer, kunnskap og kritikk i verkstedet, i studioet og i veiledningen at mye av essensen med en kunsthøyskole kommer til syne. Derfor gir det mening å si at studentene er mye av skolen. Fasilitetene og de fysiske forutsetningene på campus Seilduken er fantastiske, men de er verdt svært lite uten disse møtene.

Jeg liker å tenke at denne institusjonen står i en tradisjon som går mange hundre år tilbake. Ikke i konservativ forstand, men snarere i sivilisatorisk forstand. Vi er del av en tradisjon som har gjort disse kunstneriske undersøkelsene i mer enn to tusen år:

I den greske antikken da kunsten dyrket den perfektionerte forestillingen om mennesket, samtidig som teaterets dramatikere undersøkte menneskets forhold til skjebnen, moralen eller forfølgelsen. I den romerske antikken dvelte kunsten mer med makten, politikken og krigene, og etterhvert hverdagslivet og erotikken. Med utbredelsen av kristendommen i middelalderen er det menneskets møte trossystemene, dogmene og de bibelske forestillingene som preger kunsten. I renessansen sniker møtet med nye verdener, nye farger, og perspektiver seg inn i representasjonene. I opplysningstiden reflekterer kunsten over ny kunnskap frembragt av vitenskapen og nye erfaringer. Hva er forholdet mellom mennesket og gud i en slik virkelighet? Finnes det noen gud? Med moderniteten gjør mennesket nye erfaringer i møtet med maskinene og industrien, og plutselig fremstår mennesket som fremmed, som fremmedgjort.

Og her er vi ved kjernen: Mens fysikken forsøker å svare på hvordan naturen er organisert, forsøker antropologien og sosiologien å svare på hva som skjer når mennesket møter andre, og psykologien forsøker å fortelle oss hva som skjer når mennesket møter seg selv, så kan kunsten gripe hele denne

kompleksiteten i en linje, i ett blikk og i en impuls. Alle disse spørsmålene møtes i kunsten - her på Kunsthøgskolen i Oslo.

Denne skolen må derfor betraktes som et rom, en plattform og en laboratorium for den utøvende og skapende kunstens praktiske og konseptuelle øvelser. Her skal det være lov å prøve, feile igjen for deretter å feile på en bedre måte (Beckett). Det sivilisatoriske ligger i institusjonenes dype humanistiske forpliktelse til å utforske hva det vil si å være et sosialt, kritisk, psykologisk, fysisk og sansende menneske. Det er ikke en akademisk øvelse, det er en kunstnerisk øvelse.

Denne øvelsen krever tid, involvering, engasjement og ikke minst hardt arbeid. Talent er ikke nok. Men vi tror på dere.

Lykke til, studenter!

Jørn Mortensen

rektor